

РЕШЕНИЕ

№ 421

гр. Пловдив, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20225330205628 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН.**

Образувано е по жалба от Г. Р. Н., ЕГН: *****, с адрес: ***, чрез
адв. С. П. **срещу** Наказателно постановление № 28/2022, издадено на
12.08.2022 г. от П.П.А. – ***, с което на основание чл. 45, ал. 3 от Закона за
закрила на детето (ЗЗД) на жалбоподателя е наложено административно
наказание „глоба“ в размер на **300 (триста) лева** за нарушение по чл. 8, ал. 3
и ал. 4 от ЗЗД.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното
наказателно постановление (НП). Жалбоподателката твърди да не е доказано
на кого от двамата родители е било поверено непълнолетното дете към датата
на извършване на деянието, поради което да е необоснован изводът на
наказващия орган, че тя е полагала грижи за детето. Взема становище в
наказателното постановление да са описани и вменени в отговорност две
отделни нарушения, което да е съществено процесуално нарушение. Моли
наказателното постановление да бъде отменено. В условията на евентуалност
поддържа да е налице хипотеза на маловажен случай на административно
нарушение. Претендират се разноси. В съдебно заседание, редовно
призована, жалбоподателката се явява лично и заедно с адв. С. П., като и
дватама поддържат жалбата.

Въззиваемата страна в съпроводителното писмо, с което изпраща
жалбата и административнонаказателната преписка, взема становище
производството по издаване на наказателното постановление да е протекло
законосъобразно и да не са допуснати съществени процесуални нарушения,

фактическата обстановка да е правилно установена, а извършването на нарушението от страна на жалбоподателя и вината му счита за категорично доказани. Моли наказателното постановление да бъде потвърдено. В съдебно заседание, редовно призована, въззиваемата страна не се представлява.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от Г. Р. Н., спрямо която е наложено административното наказание, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателката на 26.09.2022 г., установено от разписка за връчване на НП, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 30.09.2022 г., поради което 14-дневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **неоснователна**, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

Жалбоподателката Г. Р. Н. била *** на *** Р.Д.Н.. Детето било родено на *** и към 06.07.2022 г. било на *** възраст.

На 06.07.2022 г. около 22:55 часа *** Р.Д.Н. се намирал в централния парк на с. Житница, обл. Пловдив заедно с още 5 ***: Ц.Ц.Б., ЕГН: *****, И. Л.Б., ЕГН: *****, Р.Б.В., ЕГН: *****, К.Н.С., ЕГН: ***** и В.П.К., ЕГН: *****. *** Н. не бил придружен от *** си жалбоподателката Н., нито от своя ***, а от жалбоподателката не било осигурено и друго пълнолетно дееспособно лице за придружител. Шестте деца били сами, като с тях нямало никой пълнолетен или нечий родител.

По подаден сигнал на ЕЕН: 112 за деца, чупещи пейки в училището в с. Житница, на място бил изпратен автопатрул в състав свид. Й.Б. В. и В.В. – ***. При обход на с. Житница свидетелят В. установил шестте непълнолетни деца в парк в центъра на селото. Те признали малко по-рано същата вечер да са били в двора на училището, но отрекли да са чупили пейки. Била снета самоличността на децата. За случая свид. В. съставил докладна записка с рег. № 273р-7353/07.07.2022 г.

На 13.07.2022 г. свид. И. С. Б. – ***, съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 246605 срещу жалбоподателката Н., в нейно присъствие и в присъствието на свидетел. Препис от акта бил връчен срещу подпис на жалбоподателката.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа

на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свидетелите Й.Б. В. и И. С. Б.. Показанията на свид. В. са източник на доказателствена информация за мястото, на което са установени децата – в градинка в центъра на селото, както и че те не са били придружени от никой пълнолетен. От показанията на свид. Б. се установява времето от денонощието, когато непълнолетните деца са открити от полицейските служители, а именно към 22:50 часа. От показанията на свид. Б. се изясняват още и обстоятелствата по съставянето на АУАН, като актът е съставен в присъствието на жалбоподателката и без тя да е направила възражения. Показанията на свид. Б. в частта им извън обстоятелствата по съставянето на АУАН са производни. По делото обаче са събрани и първичните доказателства чрез разпита на свидетеля очевидец В.. По този начин показанията на свид. Б. служат за проверка на тези на свид. В.. Съдът не намира никакви противоречия между тях. Свидетелските показания изцяло намират подкрепа и в изготвените по преписката докладна записка и обяснение от *** Р.Д.Н.. По тези съображения показанията и на двамата свидетели изцяло получават доверие от настоящия състав.

От писмо с вх. № 93586/21.11.2022 г. от гл. специалист „ЦАО“ при Община Калояново (лист 12 от делото) се изяснява, че Община Калояново не е уведомявана на основание чл. 136 от СК за ограничаване или лишаване на жалбоподателката Н. от родителски права спрямо *** Р.Д.Н..

От Заповед с рег. № 3-9715/30.11.2010 г., раздел I, т. 2 на директора на ОД на МВР – Пловдив се установява, че наказателното постановление е издадено от надлежно оправомощено лице, което е действало в рамките на своята материална и териториална компетентност. Компетентността на актосъставителя произтича пряко от разпоредбите на чл. 37, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН във вр. с чл. 46, ал. 1 от ЗЗД.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

При съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, ограничаващи правото на защита и представляващи основание за отмяна на НП. При съставянето на АУАН са изпълнени изискванията по чл. 42 от ЗАНН относно задължителното му съдържание. Актът е съставен от оправомощено лице, предявен е за запознаване със съдържанието му на нарушителя и му е връчен препис срещу разписка. В шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е издадено и обжалваното наказателно постановление от материално и териториално компетентен орган. То отговаря на задължителните изисквания към съдържанието на този вид актове съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Налице е съответствие между установените факти и правни изводи в АУАН и в НП.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката за това да не е доказано, че тя е годин субект на вмененото ѝ в отговорност административно нарушение. Твърди се в жалбата да не е установено, че към датата на

деянието точно тя е трябвало да полага грижа за непълнолетното си дете. Нормативната уредба на отношенията между родители и деца се съдържа в глава девета от СК. Съгласно чл. 122, ал. 1 от СК носител на родителски права и задължения по отношение на ненавършилите пълнолетие деца е *всеки родител*. С нарушените разпоредби на чл. 8, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД са уредени именно родителски задължения и следователно жалбоподателката в качеството си на *** на *** Р.Д.Н. е техен адресат. Разпоредбата на чл. 125, ал. 3 от СК постановява, че родителят осигурява постоянен надзор по отношение на малолетното си дете и подходящ контрол на поведението на непълнолетното дете. Родителите имат *равни* права и задължения, независимо дали са в брак (така чл. 122, ал. 2 от СК), поради което несъответно на действащия правен ред е становището, че за да бъде активизирано упражняването на родителските права и задължения от страна на жалбоподателя, на първо място да е дължимо изрично поверяване нему на грижата за детето. Упражняването на родителските права и задължения не е поставено в зависимост от такава предпоставка. Дори родителите да са постигнали взаимни уговорки за това в кой момент кой от тях да упражнява надзор за поведението на детето, то те биха имали значение единствено във вътрешните им отношения, но са непротивопоставими спрямо носената от всеки от родителите административнонаказателна отговорност. Това е така, защото с взаимни уговорки помежду си родителите не могат временно да преустановяват задължението си за надзор над поведението на детето. Във всеки един момент всеки от родителите упражнява в пълен обем правата и задълженията си, произтичащи от това му качество, доколкото той не е лишен или ограничен при упражняването на родителските права. По делото е доказано, че жалбоподателката Н. нито е ограничена, нито е лишена от упражняването на родителските си права спрямо *** Р.Д.Н., като съгласно справка на лист 12 от делото Община Калояново като община по постоянния адрес на жалбоподателката не е уведомявана на основание чл. 136 от СК за настъпването на такива обстоятелства. От жалбоподателката също не се твърди тя да е ограничена или лишена от упражняването на родителски права към датата на деянието. При липсата на настъпил факт по ограничаване или лишаване от родителски права то всеки от родителите е административнонаказателно отговорен на самостоятелно основание - така *Решение № 1832 от 24.10.2022 г. по к.а.н.д. № 2286/2022 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив*.

Неоснователно е и възражението за издаване на наказателното постановление в нарушение на чл. 18 от ЗАНН. В случая жалбоподателката е извършила едно съставомерно деяние, осъществено чрез бездействие, поради което законосъобразно ѝ е наложено и едно административно наказание. Приложимата нормативна уредба предвижда, че:

Родителите, настойниците, попечителите или другите лица, които полагат грижи за дете, са длъжни да го придружават на обществени места след 20:00 ч., ако детето не е навършило 14-годишна възраст, съответно след

22:00 ч., ако детето е навършило 14-, но не е навършило 18-годишна възраст (така чл. 8, ал. 3 от ЗЗД).

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗЗД, ако родителите, попечителите или другите лица, които полагат грижи за дете, не могат да го придружат, те са длъжни да осигурят пълнолетно дееспособно лице за негов придружител на обществени места след 22:00 ч., ако детето е навършило 14-, но не е навършило 18-годишна възраст.

Следователно в случаите, когато детето е навършило 14, но не е навършило 18-годишна възраст и се намира на обществено място след 22:00 часа родителят има задължението да го придружи лично или ако не може, да осигури пълнолетно дееспособно лице за негов придружител. Такава е и процесната хипотеза, тъй като към датата на деянието – 06.07.2022 г., *** Р.Д.Н., родено на ***, е навършило **, но не е навършило *** възраст и се е намирало на обществено място. Бездействието на родителя ще е в нарушение на установения ред на държавно управление и ще е общественоопасно само ако не са изпълнени **едновременно и двете изисквания** по чл. 8, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД, тоест детето да не е придружено от *никое* пълнолетно дееспособно лице, било то негов родител или осигурен придружител. Макар нарушението да е формално, то основанийето за понасянето на отговорност е попадането на детето в една рискова за него ситуация, което да е резултат от бездействието на родителя. Именно в това се изразява обществената опасност на деянието – законодателят презюмира, че само по себе си присъствието на непълнолетно дете на обществено място в определен интервал от денонощието – след 22:00 часа, без лице, на което законът признава възможността да упражнява ефикасен надзор и контрол на поведението на непълнолетния, излага детето на един неоправдан риск. Понасянето на административнонаказателна отговорност от родителя не е самоцелно, а отговорен отговор на държавата срещу неправомерно поведение, когато ненавършилото пълнолетие дете е изложено на риск съгласно предвиденото в чл. 8, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. В тази връзка, ако в наказателното постановление е описано *единствено*, че родителят не е придружил детето си след 22:00 часа на обществено място, то това не означава задължително, че рискова ситуация е настъпила и че е извършено административно нарушение. Възможно е родителят действително да е извършил такова деяние /да не е придружил детето си/, но същевременно да е осигурил пълнолетен дееспособен придружител. В такава хипотеза би се стигнало до ситуация, при която деецът едновременно:

- е извършил описаното деяние,
- но не е осъществил административно нарушение.

Няма как едно описание да е пълно, изчерпателно и надлежно, ако дори при осъществяване на описаното деяние, то отново не е достатъчно, за да се прецени извършено ли е нарушението, а вместо това се налага да се установяват допълнителни обстоятелства. Този пример ясно демонстрира несъстоятелността на тезата на жалбоподателя, поради което съдът не споделя становището, че надлежното описание на нарушението е изисквало

наказващият орган да се ограничи единствено до това дали жалбоподателката е придружила лично детето си. При хипотетично такова описание, за да установи има ли действително извършено нарушение или не, съдът ще е задължен да изследва и други факти, *невключени в описанието* – дали детето е било само навън или е придружено от пълнолетно дееспособно лице. Фактът, че за да се разреши правният спор има ли извършено нарушение, трябва да се изследват допълнителни други обстоятелства, определя, че тези обстоятелства са включени в предмета на доказване, тоест това са съставомерни обстоятелства. Основание за понасянето на отговорност възниква единствено ако съдът **кумулятивно** установи, че детето не е било придружено след 22:00 часа на обществено място нито от родител, нито от друг дееспособен пълнолетен. В този смисъл наказващият орган е издал законосъобразно наказателно постановление, като е изследвал *в пълнота* фактическата обстановка и е пристъпил към налагане на наказание едва след като се е убедил, че деянието действително е породило обществена опасност, тоест детето е попаднало в описаната по-горе рискова ситуация.

По тези съображения съдът намира, че извършеното нарушение е правилно квалифицирано от правна страна, като приложената квалификация съдържа *всички* относими обстоятелства, които да следва да бъдат установени в хода на процеса. Същевременно от страна на жалбоподателката е осъществено само едно деяние под формата на бездействие и за него правилно е наложено едно административно наказание. В съдебната практика също в утвърдено разбирането, че приложената правна квалификация е законосъобразна - така *Решение № 160 от 15.09.2020 г. по к.а.н.д. № 10119/2020 г. на Административен съд – Велико Търново; Решение № 2345 от 12.12.2018 г. по к.а.н.д. № 3114/ 2018 г. на Административен съд – Бургас; Решение от 07.10.2015 г. по к.а.н.д. № 207/2015 г. на Административен съд – Габрово; Решение № 154 от 14.09.2020 г. по к.а.н.д. № 10122/2020 г. на Административен съд – Велико Търново*.

Цитираната от защитата в хода на пренията съдебна практика на Административен съд – Пловдив касае съвсем различна фактическа обстановка. Изведените указания по приложението на закона в посочените съдебни решения изцяло се споделя от настоящия състав, но те са неприложими към фактите по настоящото дело. Несъмнено е, че наказателно постановление, издадено в нарушение на чл. 18 от ЗАНН, е опорочено и подлежи на отмяна. В процесния казус обаче не е осъществена хипотезата на чл. 18 от ЗАНН, за да се приложат правните последици, указани в цитираните съдебни решения.

Съдът намира, че при издаването на наказателното постановление правилно е приложен материалният закон. От обективна страна от единния граждански номер на детето Р.Д.Н. се установява, че към датата на деянието 06.07.2022 г., последният е бил на *** възраст, тоест навършил е *** години, но не е навършил ** години и следователно попада в приложното поле на разпоредбите на чл. 8, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Установява се, а и не е спорно, че

жалбоподателката е *** на *** Р.Д.Н. и не е лишена, нито спрямо нея е постановено ограничаване при упражняването на родителските права. Доказано е, че около 22:55 часа на 06.07.2022 г., тоест в тази част от денонощието, която попада след 22:00 часа, *** Р.Д.Н. се е намирал на обществено място – в централния парк в с. Житница. На това място детето е било без да е придружено от свой родител, нито от друго пълнолетно и дееспособно лице, което да е осигурено от жалбоподателката за придружител на непълнолетния ѝ син. Изпълнителното деяние е осъществено чрез бездействие. Нарушението е формално и от обективна страна е било довършено с факта на осъществяване на изпълнителното деяние, без необходимост от настъпването на определени вредоносни последици. От субективна страна деянието е извършено виновно.

При така доказаното административното нарушение съдът приема, че то не представлява маловажен случай. По делото не се доказват никакви уважителни причини за присъствието на детето на обществено място след 22:00 часа без да е придружено от родител или от друг дееспособен пълнолетен. При преценката за обществената опасност на деянието следва да бъде съобразено и обстоятелството, че общо шестте непълнолетни деца са установени от полицейски служители по подаден сигнал за деца, повреждащи обществено имущество чрез чупене на пейки. При отглеждането и възпитанието на детето съгласно чл. 124, ал. 1 от СК трябва да се осигурява неговото нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие. В случая обществената опасност на деянието се цени като завишена предвид ситуацията, в която е установен непълнолетният син на жалбоподателката. Интензитетът на застрашаване на защитените обществени отношения не е понисък, а е типичният за този вид нарушения. Налагането на административното наказание е необходимо, за да се мотивира жалбоподателката към по-отговорно отношение към изпълнението на родителските си задължения по цитираната разпоредба на чл. 124, ал. 1 от ЗЗД. Грижата за развитието на детето и възпитанието му в съответствие с установените в обществото ценности са дължими както за охраняване интереса на самото дете, така и на обществото като цяло, тъй като детето е част от него.

За така извършеното нарушение от жалбоподателя физическо лице съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 3 от ЗЗД е предвидено административно наказание глоба в размер от 300 лева до 500 лева. В конкретния случай административнонаказващият орган е наложил наказание „глоба“ от 300 лева и следователно същото е определено в предвидения в закона минимален размер. Настоящото производство е образувано по жалба на наказаното лице и съдът не би могъл с решението си да влошава положението му. Същевременно така наложено наказание по вид и размер съответства на конкретната степен на обществена опасност на деянието и на дееца. Не е допуснато нарушение при индивидуализацията на наказанието. Правилно е приложена относимата санкционна разпоредба. Значението на смекчаващите

по делото обстоятелства не е игнорирано, а е послужило за определяне на наказанието в най-ниския възможен размер.

По тези съображения съдът намира жалбата за неоснователна, а наказателното постановление за законосъобразно и обосновано, поради което то трябва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и неоснователността на жалбата право на разноси би имала единствено въззиваемата страна, която обаче не е поискала овъзмездяване на сторени разноси в процеса, нито е доказала извършването на такива. Следователно разноси не следва да се присъждат в полза на никоя от страните по делото.

В съдебното производство пред районния съд обаче са направени разноси за възстановяване на сторени пътни разходи от свид. Й.Б. В. от гр. Х. до гр. П. и обратно в размер на 10 (десет) лева. Предвид изхода на делото тези разноси следва да бъдат възложени в тежест на жалбоподателката съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 3/08.04.1985 г. по н. д. № 98/1984 г. на ОСНК. Същите са дължими в полза на бюджета на съдебната власт.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 вр. с ал. 9 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 28/2022, издадено на 12.08.2022 г. от П.П.А. – ***, с което на Г. Р. Н., ЕГН: *****, с адрес: *** на основание чл. 45, ал. 3 от Закона за закрила на детето е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **300 (триста) лева** за нарушение по чл. 8, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Г. Р. Н., ЕГН: *****, с адрес: *** **да заплати** в полза на съдебната власт, по сметка на РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ сумата от **10 (десет) лева**, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е постановено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____